

100 % focus

Verschenen in de Sniper-serie van Jack Coughlin:

Kill Zone
Onder schot
Zwarte Cobra
Het doelwit
Zuiver schot
Het doolhof
Dodelijk bedrog

Abonneer u nu op de Karakter Nieuwsbrief.

Ga naar www.karakteruitgevers.nl;

 www.facebook.com/karakteruitgevers;

 www.twitter.com/UitKarakter en:

- * ontvang regelmatig informatie over de nieuwste titels;
- * blijf op de hoogte van speciale aanbiedingen en kortingsacties;
- * én maak kans op fantastische prijzen!

www.karakteruitgevers.nl biedt informatie over al onze boeken,
Nova Zembla-luisterboeken en softwareproducten.

Kijk op www.karakteruitgevers.nl/errata voor
eventuele aanpassingen of aanvullingen op deze titel.

Jack Coughlin

in samenwerking met Donald A. Davis

100% focus

Deel 8 in de Sniper-serie

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Het CIA-scherpschuttersteam verschool zich onzichtbaar in de schaduwen van een rotsspleet, ontstaan door een aardbeving die vier jaar eerder het Pamirgebergte op zijn grondvesten had doen schudden. Luke Gibson en Nicky Marks keken naar het vervallen huis van de oude Mahfouz al-Rashidi, krijgshoofd van de Wakhamcorridor.

Ze zaten er al bijna 24 uur; een helikopter had hen op een hoog plateau zes kilometer verderop afgezet, waarna ze onder een koude en wolkeloze zwarte hemel vol heldere sterren door de heuvel waren getrokken. Het terrein baadde in een zilverig licht waardoor ze hun nachtkijker niet nodig hadden. Het gedreun van de heli dat hun oren tijdens de vlucht had gemarteld, had plaatsgemaakt voor een stilte waar hun gehoor aan moest wennen, maar nu stonden al hun zintuigen op scherp. Tijdens hun stille tocht stopten de twee mannen, gekleed in lokale dracht, regelmatig om te kijken en luisteren en ruiken naar wat er om hen heen was. Een hond in het naburige dorp Girdiwal jankte alsof hij geslagen werd. Ze waren zweterig van het sluipen, ook al was het een kille nacht, maar ze vonden de vooraf bepaalde plek zonder problemen en maakten een schuilplaats in het kreupelhout, deden zachtjes een radiocheck en met hun geweren in de aanslag en communicatiesysteem op orde lagen ze voor zonsopkomst in positie. Allemaal routinewerk. De twee doorgewinterde veteranen waren eerder in dit gebied geweest, want de CIA had er al jaren geleden een safehouse opgezet. Deze keer zouden ze daar geen gebruik van maken om geen sporen in die richting achter te laten. De brosse leesteen op de harde rots waarop ze lagen voelde zo vertrouwd als een oude sofa.

Rond 08.00 uur klonk er gebrom in de lucht en een lichtgewicht AS550 Fennec-verkenningshelikopter van het Pakistaanse leger dook boven de horizon op. Gibson hoorde hem het eerst en wees naar de groeiende stip. Het toestel vond een landingsplek aan de voorkant van het huis. De scherpshutters hadden hem verwacht, net als Mahfouz al-Rashidi, want dit was een vaste betaaldag voor de meester van Wakham.

‘Exact op tijd,’ zei Gibson zachtjes, toekijkend. De motor van de gecamoufleerde helikopter zweeg en de wieken draaiden steeds langzamer. Een officier klom eruit en liep met een escorte naar het huis, terwijl een soldaat en de piloot vracht uitlaadden en naar het huis sjouwden.

Nicky Marks ritste een tas open en zette een ultramodern geminiaturiseerd af luisterapparaat aan en drukte op opnemen. ‘We zitten goed, Luke. De ontvangst is prima en we kunnen elk ogenblik beeld krijgen.’

Al-Rashidi zette zijn glas muntthee neer toen hij het gedaver van de wieken hoorde en verheugde zich op de eer die hem op deze speciale dag bezwezen zou worden. De gastheer verwelkomde de koerier uit Islamabad en nodigde hem uit plaats te nemen bij hem en zijn familie, zoals het gebruik was bij bezoek van vreemdelingen.

Buiten bestudeerde Luke Gibson hoe het stof dat bij de helikopterlanding door de lucht was gaan wervelen wegdreef om een idee te krijgen van de windsnelheid tussen het huis en hun schuilplaats. Hij lag bewegingsloos als een slapende slang. Niets stoorde hem.

De krijgshoofd had een bijzondere relatie met de ISI, de Pakistaanse inlichtingendienst, een die vruchtbaar was gebleken. De regering in Islamabad voorzag hem van geld in ruil voor informatie over wat er gebeurde in de lange vallei in het naburige Afghanistan, waarbij hun belangstelling vooral uitging naar het deel bij de gesloten grens met China. Het eerste geschenk van de officier vandaag was een zwarte nylon koffer vol in plastic gesealde pakken Amerikaanse dollars. Het tweede was een enorme flatscreen-tv met een krachtige ontvanger die programma's uit de hele wereld kon ontvangen, van Sky Network tot Netflix, plus een ingebouwde cd-speler. De technicus, een man van lage rang, werd genegeerd toen hij aan de slag ging om de verbazingwekkende apparatuur te installeren, zodat hij makkelijk zijn ware bedoeling kon verbergen in de wirwar van snoeren en aansluitingen die alleen hij begreep.

De tv, de ontvanger en de koffer konden namelijk meer dan alleen programma's tonen, want ze zaten vol miniatuurmicrofoons en geavanceerde spionageapparatuur. Vrijwel direct konden Nicky Marks en Luke Gibson zien en horen wat er in het huis gebeurde, alsof ze binnen bij Mahfouz en zijn zonen zaten.

De oude man had een onverzorgde baard en leek op zijn gemak in een losse broek onder een lange tuniek. Hij zat er ontspannen bij en voelde zich prima, niet alleen vanwege de koerier met de geschenken, maar ook omdat alle vier zijn zonen voor het eerst in maanden bij hem waren, ter viering van zijn zeventigste verjaardag. Hij had ook nog twee dochters, beiden vroom en gesluierd sinds ze tiener waren geworden. Ze waren inmiddels uitgehuwelijkt aan waardige mannen en zo uit zijn leven verdwenen. Al snel vertrokken de ISI-officier en zijn mannen in de helikopter en wijdde de krijgshoofd zich weer aan andere zaken. De tv stond niet aan,

want het was niet meer dan een speeltje om je mee te amuseren, niet iets belangrijks, een geschenk van een tevreden klant ter ere van de eerste dag van Muharram, het begin van het islamitische nieuwe jaar.

De vier jonge mannen zaten met hun vader in een kring en luisterden aandachtig naar zijn woorden. Samen vormde de familie van Mahfouz al-Rashidi een jihadistische terreurcel waarvan alleen de vijf leden het bestaan kenden. Binnen een familie hoefde je niet bang te zijn voor verraad.

De clan kwam oorspronkelijk uit Egypte, waar ze vele jaren geleden tot de bovenlaag behoorde. In die tijd leefde de islam in de ogen van de oude man in de schaduwen, want de mensen wijdden zich niet aan het eren van God, zoals het hoorde, maar probeerden steeds meer op de ongelovige westerlingen te lijken. Hadden zijn eigen vader en oom niet fortuin gemaakt met een internationale import-exportzaak die door hun eigen voorvaderen langs de Nijl was opgezet? Mahfouz was na de oorlog in 1949 in een geprivilegieerd gezin geboren. Maar zonder de genade van de Profeet, geloofd zij Hij, zou hij in zijn jeugd jaren zijn bezweken voor de wereldse verleidingen overal om hem heen.

In plaats daarvan had hij diepere betekenissen uit de Koran gedestilleerd, vriendschap gesloten met radicale mollahs en was in de ban geraakt van Osama bin Laden, Al Qaida en de droom van de jihad. Op advies van Bin Laden verhuisde al-Rashidi met zijn gezin van het seculiere Egypte naar deze verlaten plek aan wat ooit een handelsroute naar China was geweest. Dat heidense land had de grens aan zijn kant van de Wakhamcorridor gesloten, waardoor de officiële handel stil was komen te liggen. Al snel ontstond er een bloeiende zwarte markt en bovendien bleek de vallei een waardevol knooppunt te zijn voor informatie en een veilig gebied voor de teelt van vele hectaren aan papaver op de hellingen.

Het sluiten van de grens zorgde bovendien voor de gewenste isolatie waarin al-Rashidi zijn eigen leeuwenkuil kon scheppen. Zijn religieuze leraren en de miljardair Bin Laden beschouwden hem als een speciaal project, vrijwel afgesneden van de wereld, in afwachting van een aanval op een onbekend tijdstip in de toekomst, waarna het decadente Westen van angst zou beven.

‘Vertel me ons doel,’ zei de oude man tegen zijn oudste zoon, Mohammed.

‘De vernietiging van Amerika,’ luidde het antwoord. Mohammed was een veertigjarige architect die nu in Parijs woonde.

‘Ali, onze missie?’ De waterige, donkere ogen van de oude man gleden naar de tweede zoon, een jaar jonger.

‘Om angst in het hart van de Verenigde Staten te kerven! Om ze as te

laten eten!’ De kundige jurist, die officier van justitie was bij de Afghaanse overheid, aarzelde niet.

De oude man knikte opnieuw. Heel goed. ‘Hoe doen we dat, Kalil?’

‘We volgen de leer van Osama bin Laden en slaan op onvergetelijke wijze toe ter ere van de Profeet, geprezen zij Zijn naam.’ Kalil zwaaide met zijn bovenlichaam naar voren en achteren, zoals hij als kind had gedaan toen hij de Koran vanbuiten leerde. Hij werkte als petrochemisch ingenieur bij een Brits bedrijf en bracht een groot deel van het jaar op booreilanden in de Noordzee door.

‘En wie van ons gaat het doen?’ Hij wendde zich tot de laatste van de vier.

De jongste sprak met dezelfde beslistheid als zijn broers. ‘Dat, vader, ben ik,’ antwoordde de glimlachende en gladgeschoren Stephen Rush, die leiding gaf aan een makelaarskantoor in industriële gebouwen in Houston, Texas.

De vader voelde zich opzwellen van vreugde en sloeg zijn ogen richting hemel op. ‘Allah zij geprezen,’ zei hij zachtjes. Het was een lange en zware weg geweest om zijn gezin buiten het bereik van de vele vijanden groot te brengen, om ze puur te houden, ze opleidingen te geven aan goede universiteiten en ze op strategische posities te krijgen. Om ze allemaal tegelijk op te offeren was een tragische beslissing geweest, maar hij had het Osama beloofd. Hij beseftte dat na de geplande gecoördineerde aanvallen in Texas, Pakistan, Frankrijk en Londen het eervolle huis van al-Rashidi opgejaagd zou worden als dolle honden en van de aarde zou worden gewist. Ze zouden als martelaren in het paradijs weer verenigd worden. Wat kon je nog meer wensen?

Gibson vond dat hij genoeg gezien en gehoord had van de Rashidi’s. Ze hadden net bevestiging gekregen van wat ze al wisten uit inlichtingen die ze in de afgelopen jaren hadden verzameld. ‘Maak verbinding,’ zei hij tegen Marks zonder zijn ogen van het krachtige telescoopvizier te halen dat door het gebladerte stak. Toen Marks aangaf dat het versleutelde kanaal open was, zei Gibson: ‘Zeg dat we klaar zijn.’ Vervolgens prutste hij nog wat aan het vizier van zijn scherpshuttersgeweer, een vertrouwde M24 sws, en schoof een 7.62x51 mm-NAVO-patroon in de kamer.

Het huis, vijfhonderd meter verderop, leek reusachtig in het vergrote beeld en Gibson scande naar links en naar rechts en omhoog en omlaag. Al-Rashidi had beter naar de waarschuwing van de Profeet tegen arrogantie moeten luisteren, want die werd zijn ondergang. De Egyptenaar was trots op zijn verbond met Osama bin Laden, die in zijn privéarchief

aantekeningen over hem en het speciale project had zitten. Toen het Amerikaanse commandoteam Bin Laden doodde hadden ze die informatie gevonden en zo was Mahfouz al-Rashidi in het vizier gekomen. De kleine krijgsheer in het huisje in de onbekende en verlaten vallei stond opeens in de belangstelling. Hij had zijn hand overspeeld.

Vervolgens begon men heel voorzichtig naar zijn gunsten te dingen. Geld stroomde in zijn richting in ruil voor informatie over wie wat deed in de vallei. De nieuwe macht die hij zo verkreeg beviel hem, hij voelde zich een belangrijk man, en zijn zonen vertrokken maar al te graag uit Wakham nu ze geld op zak hadden. Mohammed kreeg de smaak van de hoeren van Parijs te pakken. Ali genoot van de geparfumeerde jongens van Islamabad. Kalil zat bij de Londense bookmakers tot over zijn oren in de gokschulden, en de jonge Stephen Rush, die eigenlijk Syed heette, gaf zich over aan de cocaïne. De jongens waren allemaal westers geworden, maar ze vertelden hun jihadistische vader wat die wilde horen, niet noodzakelijkerwijs wat waar was. Ze vonden het allemaal vreselijk om terug te keren naar dit primitieve krot en waren net zo bedreven in het plannen van een gecoördineerde aanval als een kudde schildpadden.

Doet er niet toe, dacht Gibson, die hun achtergrond kende. Het was tijd een einde aan deze komedie te maken en ze alle vijf uit het spel te halen. Hij vertraagde zijn ademhaling en hield zijn geweer stabiel. Twaalfduizend meter boven hem vloog een MQ-9 Reaper al twee uur rondjes; de drone met een spanwijdte van twintig meter werd bestuurd door een piloot en een sensoroperateur in de Verenigde Staten. Nadat Gibson de goedkeuring voor de aanval via Marks had doorgegeven, zweefde de drone in een rechte lijn boven het doelwit en sprong op bij het loslaten van een stel GBU-38 Joint Direct Attack Munitions, slimme bommen van vijfhonderd pond per stuk. De JDAM's werden met een laser feilloos naar het dak van al-Rashidi's huis geleid en ontploften met een donderende klap die door de vallei rolde.

Gibson wist wat hem te wachten stond, maar het bleef een spektakel. Met de knal van de detonaties spatte het gebouw uit elkaar in een wolk van stof en puin. Een toren van rook wervelde omhoog en vlammen schoten alle kanten op. Hij hield zijn oog voor het telescoopvizier terwijl de drukgolf tegen de bergen beukte.

Hij deed dit soort dingen al een hele tijd, maar het verbaasde hem nog altijd dat iemand een dergelijke aanval kon overleven. En toch was dat bijna altijd het geval. Zelfs Hitler kwam ongeschonden uit een bomaanslag in een gesloten ruimte waarbij iedereen om hem heen gedood of gewond werd. In de rokende puinhoop was inderdaad beweging te zien. Een

arm – niet veel meer dan een klauw in Gibsons vizier – kwam omhoog, viel en kwam weer omhoog. Een man groef zich uit. Het hoofd verscheen. Het leek Kalil te zijn, maar de scherpschutter was niet zeker, want het gezicht was ernstig verbrand. Het deed er ook niet toe. Het bovenlichaam zwaaide en worstelde en werkte zich uit de ruïne. De man stond op, hij hield zich aan een houten balk vast om niet te vallen. Gibson schoot hem in de borst. Het doelwit viel en er was geen beweging meer te bekennen.

Gibson trok zijn geweer terug. 'Vertel dat de missie voltooid is.' Marks gaf de opdracht door om de drone terug te trekken en de helikopter te sturen om hen op te halen. Ze hadden geen haast. Er zouden geen hulp-troepen op komen dagen om de al-Rashidi's te ontzetten. Gibson haalde een chocoladereep tevoorschijn, nam een hap en dacht: gelukkig nieuwjaar, Mahfouz, oude vriend. Direct daarop volgde de gedachte: verdomd, ik ben hier goed in.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

JACK COUGHLIN

Sniper-serie

Kill Zone

Jack Coughlin gebruikt zijn ervaring als scherpschutter bij de U.S. Marines en giet dat samen met de explosieve situatie in het Midden-Oosten en de Amerikaanse drang tot daadkracht in een hyperrealistische en bloedstollende thriller.

‘Coughlin, een gerenommeerd scherpschutter, beschrijft het strijdtoneel met indrukwekkende accuratesse.’ – *The Washington Post*

ISBN 978 90 452 1162 6 | ISBN e-book 978 90 452 1172 5

Onder schot

‘Uiterst vernuftig gedaan, zoete herinneringen oproepend aan Clancy’s *Patriot Games* en dan vooral de Jack Ryan gespeeld door Harrison Ford.’
– *Vrij Nederland Detective & Thrillersgids*

ISBN 978 90 452 1163 3 | ISBN e-book 978 90 452 0874 9

Zwarte Cobra

‘*Zwarte Cobra* is een ‘meer voor mannen’boek, voor de liefhebbers om van te smullen.’ – *Hebba.nl*

ISBN 978 90 452 0816 9 | ISBN e-book 978 90 452 0826 8

Het doelwit

‘Spannend, met originele acties.’ – *NBD Biblion*

ISBN 978 90 452 0837 4 | ISBN e-book 978 90 452 0847 3

Zuiver schot

‘Voormalig *Marine* Coughlin en bestsellerauteur Davis combineren een geloofwaardig plot met realistische beschrijving van moderne oorlogsvoering. De climax zal lezers laten klappen en juichen.’ – *Publishers Weekly*

ISBN 978 90 452 0939 5 | ISBN e-book 978 90 452 0949 4

Het doolhof

‘De beste tot nu toe. Snel verteld en sterk geschreven, dit is een absolute winnaar voor alle fans van de militaire actiethriller.’ – *Booklist*

ISBN 978 90 452 1180 0 | ISBN e-book 978 90 452 1190 9